

»Sina« g. Antonu Aškercu ter ima priloženo lepo sliko gospoda režiserja R. Inemanna v ulogi Cirila. *Protej.*

Nove poezije. Napisal Anton Aškerc. V Ljubljani. Založila Ig. pl. Kleinmayr & Fed. Bamberg 1900. — Že tretjo zbirko poezij nam je poklonila s to knjigo plodovita, genialna Aškerčeva muza, in takoj tu naj konstatujemo, da je njeno najnovejše darilo ne le najobsežnejše, nego tudi najzrelejše, idej najbogatejše, po svojih sujetih pa nedvomno najoriginalnejše. Na 222 straneh je zbral A. Aškerc bujne plodove svojega duha in srca zadnjih treh let ter jih izročil svojemu narodu v skupno povitih štirih šopkih, katerih vsak je sestavljen iz različnih opojnih cvetk poezije. V prvem šopku so lirske pesmi, v drugem popotne pesmi s potovanja po Italiji, v tretjem epske pesmi, v četrtem pa pod zaglavjem »Pavliha na Jutrovem« satirske pesmi. Večina teh krasnih umotvorov je bila natisnjena v »Ljublj. Zvonu«, toda v vsakem oddelku teh »novih poezij« je nekaj še natisnjenih, oddelek »Iz popotnega dnevnika« pa je docela nov. Vseh skupaj je 27 še neobjavljenih pesmi, med katerimi je nekaj naravnost klasične globočine in prelestne lepote. A tudi nekatere že objavljene pesmi je avtor predelal ali opilil. Za danes knjigo svojim čitateljem Aškerčeve »Nove poezije« le naznanjamo, pridržujoč si obširnejšo študijo za prihodnjo številko »Ljubljanskega Zvona«. Menimo pa, da je med bogatimi literarnimi darovi, ki vise na letošnjem slovenskem božičnem drevesu, ta nova Aškerčeva knjiga najlepši, najtehtovitejši. Take pesniške zbirke v vsem svojem slovstvu doslej nismo imeli. Ta knjiga pa nam utrjuje tudi ponosno nado, da dobimo od A. Aškercu, ki stoji danes na vrhuncu svoje duševne zrelosti, še mnogo takih del, ki stavijo naše slovstvo v prve vrste slovanske literature. *F. G.*

Slovensko gledališče.

I. Dramske predstave. Da so se pred sedemdesetimi leti ljudje navduševali za Raimunda in njegove dramatične proizvode, temu se jaz /nc čudim. Vestno se držec sveta Goethejevega gledališkega ravnatelja, ki veli: »Besonders aber lasst genug geschehn!« je gledal Raimund pri vseh svojih igrah v prvi vrsti na to, da je spravil čim več dejanja na oder. O tem smo se lahko iznova prepričali pri njegovem »Kmetu milijonarju«, katerega so predstavljali na našem odru prvič dne 19. oktobra, a ponavljali dne 21. oktobra m. l.

Blesteče stvaritve razkošne pesnikove domišljije se vrste v tej čarovni bajki s pristnimi slikami iz realnega življenja, in pred sabo vidimo sedaj čarobna bitja, sedaj človeštvo v njegovih veselih in žalostnih urah.

A v onih časih, ko je pisal Raimund svoje drame, so imeli ljudje druge potrebe, nego jih imamo mi dandanes. V nadnaravnem svetu se današnje človeštvo ne počuti več dobro, a oni tipi iz realnega življenja, katerim pristnosti ne gre odrekati, so danes že zastareli, in to je vzrok, da nas Raimundove igre ne morejo zanimati več kdo ve kako. Kar je trajne vrednosti v njih, to je humor, s katerim so pasičene skozinskoz. In še nekaj dobrega imajo na sebi! Nekako blagodejno pomirjene se čutimo, kadar gremo od kake Raimundove igre. Živci nam niso razburjeni kakor pri kakem modernem umotvoru, in